

MAA- JA METSÄTALOUSVALIOKUNNAN LAUSUNTO 55/2014 vp

Valtioneuvoston kirjelmä eduskunnalle ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi (Itämeren lohikanta)

Suurelle valiokunnalle

JOHDANTO

Vireilletulo

Suuri valiokunta on 16 päivänä tammikuuta 2015 lähettänyt jatkokirjelmän 1. MMM 14.01.2015 asiassa U 53/2011 vp maa- ja metsätalousvaliokunnalle mahdollisia toimenpiteitä varten.

Asiantuntijat

Valiokunnassa ovat olleet kuultavina

- kalatalousneuvos Risto Lampinen ja kalatalousylitarkastaja Heikki Lehtinen, maa- ja metsätalousministeriö
- ylitarkastaja Rainer Lahti, ympäristöministeriö
- tutkija Tapani Pakarinen, Luonnonvarakeskus

- toimitusjohtaja Kim Jordas, Suomen Ammatikalastajaliitto SAKL ry
- toiminnanjohtaja Ilkka Mäkelä, Suomen Vapaa-ajankalastajien Keskusjärjestö ry
- suojeluasiantuntija Matti Ovaska, WWF Suomi.

Lisäksi kirjallisen lausunnon ovat antaneet

- Lapin liitto
- Kalatalouden Keskusliitto
- Tornio-Muonijokiseura ry.

Viitetiedot

Valiokunta on aikaisemmin antanut asiasta lausunnon MmVL 13/2012 vp - U 53/2011 vp.

VALTIONEUVOSTON JATKOKIRJELMÄ

Ehdotus

Euroopan komissio antoi 12 päivänä elokuuta 2011 asetusehdotuksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle KOM(2011) 470 Itämeren lohikannan ja kyseistä kantaa hyödyntävien kalastuksien monivuotisesta suunnitelmasta. Neuvostossa ehdotuksesta on käyty alustava keskustelu. Euroopan parlamentti on saattanut ensimmäisen lukemisensa päätökseensä.

Kaikkien Euroopan komission hoitosuunnitelmaehdotusten käsittelyä EU:ssa ovat viiväs-

tyttäneet komission, neuvoston ja Euroopan parlamentin välinen toimivaltakiista koskien artiklaa 43 sopimuksessa Euroopan unionin toiminnasta (SEUT). Asiassa odotetaan tuomioistuinten ratkaisua. Kiistan osapuolet ovat samanaikaisesti käyneet toimielinten välisessä työryhmässä keskustelua artikla 43 tulkinnasta ja osapuolet ovat löytäneet asiasta yhteisen näkemyksen.

Komission ehdotuksen tavoitteena on Itämeren luonnonlohikantojen hyödyntäminen kestä-

vän enimmäistuoton periaatteen mukaisesti. Tavoitteena on myös lohikantojen geneettisen monimuotoisuuden säilyttäminen. Itämeren lohikantojen hoitosuunnitelmaa olisi tarkoitus soveltaa kaupalliseen kalastukseen Itämeressä ja Itämereen laskevilla joissa. Suunnitelmaa sovellettaisiin myös kalastusopastointia harjoittaviin yrityksiin niiden tarjotessa virkistyskalastuspalveluja Itämerellä. Ehdotus ei koske muuta virkistyskalastustoimintaa merialueella. Ehdotuksessa esitetään mahdollisuutta tiettyjen edellytysten täyttyessä säädellä jokikalastusta EU:n säädöksillä. Ehdotus koskee myös lohi-istutuksia. Komission ehdotus koskee mm. luonnonlohikantojen tavoitetasoja, TAC:n tasojen määrittämistä luonnonlohijoissa ja merellä, kalastuskuolevuusarvojen määrittämistä, kalastusoppaiden lohisaaliiden laskemista osaksi kansallisia lohikiintiöitä, lohi-istutusten rajoittamista, lohen kalastuksen säätelyä, kalastuksen valvontaa ja raportointia. Euroopan parlamentti on esittänyt muutoksia komission ehdotukseen koskien mm. ehdotuksen soveltamisalaa, kalastuksen valvontaa, lohen vaelluspoikastuotantotavoitteita ja lohen rasvaeväleikkausta. Vuoden 2015 Itämeren suurinta sallittua saalista (TAC) ja kiintiötä päätettäessä Itämeren jäsenmaat esittivät yhteisen lausuman toiveenaan saada Kansainväliseltä merentutkimusneuvostolta (ICES) tieteellinen neuvonanto koskien mm. toimenpiteitä heikkojen lohikantojen elvyttämiseksi ja lohen kalastuksen erilaisista säätelyvaihtoehdoista. Euroopan komissio on esittänyt toiveenaan Suomelle ja Ruotsille haluavansa näiden maiden yhdessä yrittävän löytää malli lohen monivuotiseksi suunnitelmaksi ottaen huomioon EU:n kalastuspolitiikan reformin vaikutukset kuten alueellistamisen. Suomi tulee käymään keskusteluja Ruotsin sekä muiden Itämeren jäsenmaiden kanssa mm. Itämeren kalastusfoorumeissa BALTFISH:ssa ja informoimaan näistä keskusteluista eduskuntaa. EU:n puheenjohtajamaana on keväällä 2015 Latvia. Latvia tulee aloittamaan keskustelut komission ehdotuksesta neuvoston ja Euroopan parlamentin asetukseksi koskien Itämeren turska-, silakka- ja kilohailikantoja ja näitä hyödyntäviä kalastuksia. Latvia ei ole ilmais-

sut aikomuksiaan Itämeren lohta koskevaa suunnitelman osalta, mutta on mahdollista, että keskustelu alkaa keväällä 2015.

Valtioneuvoston kanta

Valtioneuvoston yleisenä tavoitteena on edistää lohikantojen suojeluun ja kestävään kalastukseen tähtääviä tarkoituksenmukaisia ja kustannustehokkaita toimia EU:n tasolla ottaen huomioon tieteelliset ja muut neuvot sekä niihin liittyvät epävarmuustekijät. Valtioneuvosto katsoo, että EU:n tasolla tulisi säätää vain sellaisista asioista joista se on perusteltua ja välttämätöntä asetettujen tavoitteiden saavuttamiseksi. Valtioneuvoston tavoitteena on, että Itämeren lohikantojen monivuotinen suunnitelma tukee ja ei vaikeuta kansallisen lohi- ja meritaimenstrategian tai kalatiestrategian tarkoituksenmukaista, tavoitteellista ja tehokasta toimeenpanoa.

Komission ehdotus ja Euroopan parlamentin kanta ehdotukseen sisältävät lukuisia ongelmakohtia, jotka liittyvät mm. toimivallan muutokseen, ehdotuksen soveltamisalaan, aiheutuvaan hallinnolliseen taakkaan sekä kustannuksiin. Valtioneuvosto suhtautuu kielteisesti ehdotuksen sellaisiin kohtiin tai muutosesityksiin, jotka tarpeettomasti lisäävät kustannuksia tai hallinnollista taakkaa.

Kalastuspolitiikan reformi on lisännyt EU:n jäsenmaiden alueellisia osallistumis- ja vaikutusmahdollisuuksia kalastuspolitiikan toteuttamiseen ja alueellisen EU:n lainsäädännön laatimiseen. Itämeren jäsenmaiden yhteinen kalastusfoorumi BALTFISH voi laatia yhteisiä suosituksia, joiden pohjalta komissio laatii lainsäädäntöehdotuksia. Suositusten anto edellyttää jäsenmaiden yksimielisyyttä, joten Suomen tavoitteiden kannalta ei-toivottujen säädösten syntyminen alueellistamisen menettelyssä voidaan estää. Valtioneuvosto kannattaa alueellistamisen soveltamista laajalti ottaen huomioon edellä kuvatut yleiset tavoitteet ja jäljempänä kuvatuin poikkeuksin. Valtioneuvosto vastustaa kuitenkin komission ehdotuksessa esitettyjen laajan, täsmentämättömän ja ajallisesti rajattoman delegoidun säädösvallan antamisen mahdollisuutta

ja tulee jatkamaan keskusteluja neuvostossa ja komission kanssa myös tältä osin.

EU:n komission ehdotus on eräiltä osin edelleen epäselvä. Käydyt alustavat keskustelut neuvostossa eivät ole olleet riittäviä selventämään komission ehdotuksen yksityiskohtia tai niiden

merkitystä. Valtioneuvosto tulee edelleen jatkamaan keskusteluja komission kanssa mm. ehdotuksen vaikutuksista suhteelliseen vakauteen siirryttäessä Itämerellä kahdesta TAC:sta yhteen ja artiklaan 13 (palautusistutukset) liittyvistä kriteereistä.

VALIOKUNNAN KANNANOTOT

Perustelut

Valiokunta viittaa EU:n Itämeren lohinhoitosuunnitelmasta antamaansa aikaisempaan lausuntoon (MmVL 13/2012 vp - U 53/2011 vp) ja toteaa, että viime vuosien aikana sekä EU:n että kansallisessa lohipolitiikassa on tapahtunut edistysaskeleita. Valtioneuvosto on tehnyt periaatepäätökset kansallisen kalatiestrategian sekä lohi- ja meritaimenstrategian 2020 toteuttamisesta, joista kummassakin asiassa on löydetty kansallinen yhteisymmärrys. Valiokunta pitää erittäin tärkeänä, että EU:n lohinhoitosuunnitelman ja kansallisten strategioiden tavoitteet ovat yhteneväiset.

Komission ehdotus Itämeren lohikantojen monivuotiseksi hoitosuunnitelmaksi koskee mm. Itämeren luonnonlohikantojen tilan tavoitetasoja, suurimman sallitun saaliin (TAC) tasojen määrittämistä luonnonlohijoissa ja merellä, kalastuskuolevuusarvojen määrittämistä, kalastusoppaiden lohisaaliiden laskemista osaksi kansallisia lohikiintiöitä, lohi-istutusten rajoittamista, lohien kalastuksen säätelyä sekä kalastuksen valvontaa. Euroopan parlamentti on esittänyt muutoksia komission ehdotukseen koskien mm. hoitosuunnitelman soveltamisalaa, kalastuksen valvontaa, lohien vaelluspoikastuotantotavoitteita ja lohien rasvaeväleikkausta.

Valiokunta toteaa, että Itämeren pohjoisosien lohikannat ovat vahvistuneet vuodesta 2012 lähtien, jolloin jokeen nousseiden emokalojen määrät alkoivat kasvaa Pohjanlahden lohijoissa. Tällä hetkellä arvio lohikantojen tilan kehityksestä on positiivinen ja ero on merkittävä verrattuna vuodenvaihteeseen 2011—2012, jolloin EU:n monivuotista lohinhoitosuunnitelmaa viimeksi käsiteltiin eduskunnassa. Valiokunta kuitenkin

toteaa lisäksi, että eteläisellä Itämerellä on edelleen useita heikossa tilassa olevia lohikantoja, eikä ajosiimakalastuksen kieltäminen ole edistynyt riittävästi.

Kansainvälinen merentutkimusneuvosto ICES tarkasteli vuonna 2014 tekemässään selvityksessä niitä tekijöitä, jotka estävät tai hidastavat heikkojen lohikantojen vahvistumista. Tarkastelun kohteena olivat paikallinen lohienkalastus sekä jokien lisääntymisalueiden laatutekijät. Yksittäistä yhteistä selittävää tekijää ei löytenyt, vaan kantojen elpymisen esteet vaihtelivat riippuen merialueesta ja joesta. ICES onkin suositellut jokikohtaisten toimenpideohjelmien laatimista. Valiokunta pitää edellä todettuun viitaten tärkeänä, että monivuotisesta hoitosuunnitelmasta neuvoteltaessa luodaan kannustimia jäsenvaltioille käyttää olemassa olevia rahoitusinstrumentteja jokikohtaisten toimenpideohjelmien laatimiseksi ja toteuttamiseksi.

Komissio ehdottaa, että lohien nykyiset kaksi säätelyaluetta yhdistetään kattamaan koko Itämeri ja että suurin sallittu saalis (TAC) vahvistetaan kalastuskuolevuusarvon 0,1 perusteella. Tämä tarkoittaisi, että noin 10 prosenttia pyyntikokoisten lohien kokonaismäärästä voitaisiin kalastaa vuosittain. Valiokunta katsoo, että komission ehdotus ei riittävästi ota huomioon Itämeren noin 27 luonnonlohikannan erilaista tilaa ja sekakantakalastuksen vähentämistä koskevaa tavoitetta.

Valtioneuvoston tavoitteena on suunnitelman hyväksymiseen liittyen saada vähennettyä Itämeren pääaltaan sekakantakalastusta, kuten ajoosiimakalastusta ja vetouistelua, kansallisen lohi- ja meritaimenstrategian mukaisesti. Jos tämä tavoite ei näyttäisi toteutuvan hoitosuunnitel-

massa, valtioneuvoston toissijaisena tavoitteena on saada Itämeren pääaltaalla tapahtuva kalastus mitoitettua heikoimman lohikannan mukaan joko rajoittamalla Itämeren pääaltaalla sallittua kalastusaikaa tai rajaamalla mahdollisimman pieneksi sitä TAC:n osaa, joka olisi sallittua kalastaa Itämeren pääaltaalta. Valiokunta korostaa erityistä tarvetta tiukentaa avomerikalastuksena tapahtuvan ajosiimakalastuksen säätelyä Itämeren pääaltaalla välittömästi ja pitemmän tähtäimen tavoitetta lopettaa ajosiimakalastus. Valiokunta huomauttaa, että lohen ajosiimakalastuksen lopettaminen on myös Suomen ammattimaisen rannikkokalastuksen etujen turvaamisen muista.

Suomen kansalliset lohikiintiöt perustuvat EU:n noudattamaan ns. suhteellisen vakauden (stabiliteetin) periaatteeseen. Periaate tarkoittaa sitä, että kukin EU:n jäsenvaltio saa tietyn vakioitun vuodesta toiseen samana pysyvän prosenttiosuuden saaliskiintiöstä. Suhteellisen vakauden periaate on EU:n kalastuspolitiikan peruspilari, ja sitä sovelletaan kaikkiin kalakantoihin. Valtioneuvosto katsoo, ettei Suomen etu puolla lohenkalastuksessa suhteellisen vakauden muutosta perustuen vaelluspoikastuotantoon. Asialle ei ole valtioneuvoston mukaan kannatusta muissa maissa ja se voisi johtaa Suomen kiintiöosuuden pienenemiseen. Valtioneuvosto on myös todennut, että komissio suhtautuu kielteisesti suhteellisen vakauden muuttamiseen.

Valiokunta kiinnittää kuitenkin huomiota siihen, että Ruotsi ja Suomi tuottavat lähes 97 prosenttia Itämerellä pyydetävästä luonnonlohesta. Valiokunta toteaa, että lohikantojen säätelytarpeessa on viime vuosina ja vuosikymmeninä tapahtunut suuria muutoksia, joiden tulisi näkyä myös suhteellisen vakauden uudelleen tarkasteluna. Valiokunta pitääkin välttämättömänä etsiä edelleen aktiivisesti uusia ratkaisuja, joilla lohikantojen suhteellista vakautta voidaan ainakin pitemmällä aikavälillä muuttaa siihen suuntaan, että YK:n merioikeusyleissopimuksen V osan 66 artiklan säännösten edellyttämä tilanne saavutetaan. Tässä työssä tulee hyödyntää etenkin

ICES:n tieteellistä neuvonantoa ja muuta tutkimustietoa.

Ajosiimapyynti on tyypillisesti valikoimaton lohen pyyntimuoto, joka mitan täyttävien, vahvoista lohikannoista peräisin olevien lohien lisäksi kohdistuu myös alamittaisiin lohiin ja uhanalaisiin lohikantoihin. EU:n lohikantojen hoitosuunnitelman osalta tulee painottaa EU:n kalastuspolitiikan poisheittokiellon keskeistä periaatetta. Poisheittokiellon tavoitteena on ei-toivotun saaliin, kuten alamittaisten kalojen tai väärää lajia taikka kantaa olevien kalojen saaliiksi joutumisen välttäminen parantamalla pyydysten valikoivuutta ja luopumalla valikoimattomista pyyntitavoista. Valiokunta painottaa sitä, että eteläinen Itämeri on ilmeisesti viimeisiä merialueita, jossa harjoitetaan laajemmassa mitakaavassa lohen kaupallista avomerikalastusta ajosiimoilla. Muilla maailman merialueilla sekakantakalastuksena toteutettavasta kaupallisesta avomerikalastuksesta on pitkälti luovuttu. Valiokunta pitää tärkeänä, että EU:n lohipolitiikan tulevaisuuden tavoitteeksi asetetaan selkeästi kantakohtainen lohenkalastus.

Euroopan parlamentti esittää EU:n lohenhoitosuunnitelmaan liittyen velvoiteistutusten lopettamista, jolloin vain tuki-istutukset sallittaisiin. Valiokunta katsoo valtioneuvoston kannan mukaisesti, että velvoiteistutuksia ei tule lopettaa. Velvoiteistutusten poikasmääriä voidaan kuitenkin hallitusti tarkistaa kansallisen lohistrategian tavoitteiden mukaisesti. Osa kalastamatta jäävistä istutuslohistä saattaa eksyä luonnonkantajokiin ja mahdollisesti haitata niissä luonnonvaraisten lohikantojen lisääntymistä ja aiheuttaa ongelmia monimuotoisuuden säilyttämiselle, kuten Ruotsissa on ilmeisesti paikoin tapahtunut. Lohi-istutusten hallitusta tarkistamisesta säästyneet varat voitaisiin käyttää luontaista lisääntymistä tukeviin toimenpiteisiin, kuten kalateiden rakentamiseen ja jokialuekunnostuksiin.

Valiokunta kannattaa valtioneuvoston kannan mukaisesti ehdotusta istutettujen lohien evälekkausten pakollisuudesta. Tämä ei silti saisi mahdollistaa eväleikattujen lohien valikoivaa hyödyntämistä saaliista silloin, jos valtaosa saa-

liista on rasvaevällisiä luonnonkaloja ja vain pieni osa evälekattuja.

Valiokunta on lausunnoissaan Itämeren kalakantojen vuosittaisista kalastuskiintiöistä (esim. MmVL 32/2014 vp - E 76/2014 vp ja MmVL 24/2013 vp - E 115/2013 vp) kiinnittänyt toistuvasti huomiota eteläisen Itämeren kalastuksenvalvonnan puutteisiin. Valiokunta katsoo ICES:n tietojen osoittavan, että vaikka valvontaa on lisätty ja väärinraportointi on vähentynyt, niin sitä edelleen esiintyy. Valiokunta pitääkin välttämättömänä, että Suomi edellyttää tässäkin yhteydessä lohenkalastuksen valvontatoimien tehostamista eteläisellä Itämerellä ja tarvittaessa uusien menetelmien käyttöönottoa. Komission ja jäsenvaltioiden tulee jatkossa nykyistä aukottomammin valvoa, ettei eteläisellä Itämerellä harjoiteta laitonta lohenkalastusta eikä näitä salakalastettuja lohia tuoda markkinoille. Valvonnan tehostamiseksi tulee kehittää uusia kustannustehokkaita ratkaisuja, joilla lohen salakalastus estetään. Suomi on jo aiemmin kansallisesti säätänyt pienimuotoiselle rannikkokalastukselle tehokkaamman valvonnan kuin EU:ssa. Valiokunta pitää tärkeänä vastaavan säännösten luomista myös EU:n tasolle koskemaan myös eteläisen Itämeren lohenkalastusta.

Valiokunta katsoo, että kotitarve- ja vapaa-ajankalastuksen lohisaaliita koskevat tiedot eivät ole tällä hetkellä riittäviä, vaikka esimerkiksi Itämeren vetouistelusaaliit eivät ole nykyarvojen mukaan kovinkaan suuria. Lohen vetouistelun suosio on ollut kuitenkin kasvussa, joten on tarpeen seurata myös tämän kalastusmuodon saaliita. Monivuotisen hoitosuunnitelmaan tulee sisällyttää kotitarve- ja vapaa-ajankalastuksen seurannan yleiset tavoitteet, jotka asettavat minivaatimukset yhtenäiselle kotitarve- ja vapaa-ajankalastuksen saaliin raportoinnille ja kalastuksen seurannalle. Valiokunta pitää tärkeänä, että raportointi tehdään kustannustehokkaasti ja ilman uutta byrokratiaa.

Valiokunta toteaa, että EU:n kalastuspolitiikan uudistus on lisännyt jäsenmaiden alueellisia osallistumis- ja vaikuttamismahdollisuuksia yh-

teisen kalastuspolitiikan toteuttamiseen ja alueellisen lainsäädännön laatimiseen. Itämeren jäsenmaiden yhteinen kalastusfoorumi BALT-FISH voi laatia nykyisin yhteisiä suosituksia, joiden pohjalta komissio laatii lainsäädäntöehdotuksia. Valiokunta korostaa lisäksi alueellistamiseen liittyen avointa päätöksentekoa ja sidosryhmien mahdollisuutta osallistua BALT-FISH:in työhön ja kansalliseen kannanmuodotukseen.

Valiokunta pitää välttämättömänä, että Suomi toimii BALT-FISH -foorumilla ennakoivasti ja aktiivisesti sekä edistää siellä tehokkaasti kansallisessa lohi- ja meritaimenstrategiassa esitettyjä tavoitteita. Suomen ja Ruotsin tulee jatkossa tehdä tiiviimpää yhteistyötä lohikantojen elvyttämisessä ja kalastuksen uudelleenjärjestämisessä. Yhteinen tavoitteenasettelu ja kaikilta osin läheisempi yhteistyö Ruotsin kanssa lisäävät kummankin valtion vaikutusmahdollisuuksia EU:n lohipolitiikassa. Valiokunta esittää edellä todettuun perustuen valtioneuvoston kannan täydentämistä siten, että lohikiintiöiden jakautumisen suhteellista vakautta tulee edelleen pyrkiä muuttamaan yhdessä Ruotsin kanssa etsimällä pitkäjänteisesti uusia ratkaisuja YK:n merioikeusyleissopimuksen anadromisia vaelluskalakantoja koskevien tavoitteiden saavuttamiseksi.

Lausunto

Lausuntonaan maa- ja metsätalousvaliokunta ilmoittaa,

että se yhtyy asiassa valtioneuvoston kantaan täydentäen sitä niin, että lohikiintiöiden suhteellista vakautta tulee edelleen pyrkiä muuttamaan yhteistyössä Ruotsin kanssa etsimällä pitkäjänteisesti uusia ratkaisuja YK:n merioikeusyleissopimuksen anadromisia vaelluskalakantoja koskevien tavoitteiden saavuttamiseksi.

MmVL 55/2014 vp — U 53/2011 vp

Helsingissä 5 päivänä maaliskuuta 2015

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa

pj.	Jari Leppä /kesk	Jukka Kopra /kok
vpj.	Lauri Heikkilä /ps	Timo V. Korhonen /kesk
jäs.	Heikki Autto /kok	Pirkko Mattila /ps
	Markku Eestilä /kok	Jari Myllykoski /vas
	Satu Haapanen /vihr	Mats Nylund /r
	Lasse Hautala /kesk	Kari Rajamäki /sd
	Reijo Hongisto /ps	Janne Sankelo /kok
	Anne Kalmari /kesk	Katja Taimela /sd.

Valiokunnan sihteerinä on toiminut

valiokuntaneuvos Jaakko Autio.

ERIÄVÄ MIELIPIDE***Perustelut***

Suomen kansalliset lohikiintiöt perustuvat EU:n noudattamaan ns. suhteellisen vakauden (stabiiliiteetin) periaatteeseen. Periaate tarkoittaa sitä, että kukin EU:n jäsenvaltio saa tietyn vakiodun vuodesta toiseen samana pysyvän prosenttiosuuden saaliskiintiöstä. Suhteellisen vakauden periaate on EU:n kalastuspolitiikan peruspilari, ja sitä sovelletaan kaikkiin kalakantoihin.

Valtioneuvosto katsoo, ettei Suomen etu puolla lohenkalastuksessa suhteellisen vakauden muutosta perustuen vaelluspoikastuotantoon. Asialle ei ole valtioneuvoston mukaan kannatusta muissa maissa ja se voisi johtaa Suomen kiintiöosuuden pienenemiseen. Valtioneuvosto on myös todennut, että komissio suhtautuu kielteisesti suhteellisen vakauden muuttamiseen.

Maa- ja metsätalousministeriö pyysi viime vuonna Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitosta

arvioimaan, mitä vaelluspoikastuotannon soveltaminen merkitsisi kiintiöjaolle. RKTL/LUKE:n arvion mukaan Ruotsin osuus kiintiöstä kasvaisi huomattavasti noin 78 prosenttiin ja Suomen osuus laskisi noin 19 prosenttiin nykyisestä noin 26 prosentista. Myös muiden jäsenmaiden, paitsi Ruotsin, osuudet romahtaisivat. Myös tähän vedoten valtioneuvosto katsoo, ettei Suomen etu puolla järjestelmän muuttamista. On syytä pitää valtioneuvoston linjauksesta kiinni. EU 17 -kalastusjaostossa edustetut järjestöt kannattivat myös yksimielisesti tätä.

Mielipide

Edellä olevan perustella katson,

että suuren valiokunnan tulisi ottaa edellä olevat näkökohdat huomioon ja yhtyä valtioneuvoston kantaan.

Helsingissä 5 päivänä maaliskuuta 2015

Mats Nylund /r